

[Boligministeren.]

munen kan have været delte opfattelser af prioritetsfølgen, men dette er et lokalt anliggende.

Chr. Madsen: Jeg takker for svaret og erkender, at der ikke er store muligheder for at komme ind på alle problemer i løbet af en taletid på fem minutter. Det, jeg gerne vil have at vide af den højtærede boligminister ud over det, der er sagt, er kun det enkelte: den byggekvote, som tildeles de forskellige kommuner — efter forhandling, som det står i støtteloven — er det de officielle tal, som kan oplyses herfra, eller kan man få disse tal ved henvendelse til boligministeriet?

Boligministeren (Carl P. Jensen): Jeg vil gerne sige, at ethvert medlem kan naturligvis få de oplysninger, der har lokal interesse for de respektive områder.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Hanne Budtz* til landbrugsministeren:

„Vil ministeren personligt tage stilling til den af den kgl. veterinær- og landbohøjskole meddelte afsked til videnskabelig assistent, dyrlæge B. Steen Knudsen i anledning af, at denne har deltaget i en kritik af visse vagtstueforhold for hunde på landbohøjskolen?“

Hanne Budtz: I loven af 1920 om smitsomme sygdomme hos husdyr hedder det vedrørende bl. a. hundesygdomme, at det pålægges ejeren eller den, som på hans vegne fører tilsyn med dyrene, når han har grund til at antage, at sygdommen er til stede, ikke at lade dyr, der er angrebne af disse sygdomme, føre sammen med andre dyr. Og i den gældende instruks af 1894 angående mildere smitsomme sygdomme pålægges det udtrykkeligt at gøre opmærksom på sådanne eventuelle forhold og give anvisning på afhjælpning af dem.

Dette er den legale baggrund for en henvendelse, som 9 københavnske praktiserende dyrlæger i juni 1962 rettede til rektor for landbohøjskolen, og den faktiske baggrund er det forhold, at de hunde, der indbringes til røntgenundersøgelse, skal passere højskolens vagtstue, d. v. s. ikke alene opholde sig der, men også undersøges der, forinden de gives videre til røntgenafdelingen. At en undersøgelse er uforuden, når hunden i forvejen er blevet undersøgt af den private dyrlæge, er en ting for sig, en uheldig ting. Men en anden og væsentligere faktor er den ulykkelige omstændighed, at hunden i den nævnte vagtstue kommer til at opholde sig sammen med hunde, der lider af smitsomme sygdomme, og derved udsættes for smittefare — et forhold, som jeg forstår at man dog i planerne vedrørende den nye landbohøjskole i Odense er klar over, idet man dér påtænker to forskellige venteværelser indrettet, dog mærkværdigvis med en fælles indgang, nemlig et for ikke-smittefarlige hunde og et for hunde med smitsomme sygdomme.

Dette forhold gjorde dyrlæge Finnich her fra København opmærksom på i en henvendelse til landbohøjskolen af 1. maj 1962, og dyrlæge B. Steen Knudsen har allerede i 1959 skrevet derom og gjort opmærksom på det uden at få nogen reaktion. Dyrlæge Finnich fik nok et svar, men ikke noget klart og reelt svar. Det er disse henvendelser — og vel navnlig dyrlæge Finnichs — der er fulgt op af en skrivelse fra de 9 københavnske dyrlæger af 8. juni 1962, hvori de gør opmærksom på dette uheldige, ulovlige og sundhedsfarlige forhold. Nu kan det erkendes, at skrivelsen måske er lidt usmidigt formuleret, og den har ikke været drøftet med Den danske Dyrlægeforening, fordi man mente, at denne sag alene var af interesse for de forholdsvis få dyrlæger i København. Men skrivelsen var altså udtryk for en både berettiget og pligt-mæssig kritik af fremgangsmåden på landbohøjskolen ved modtagelsen af hunde til røntgenundersøgelse.